

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

București, Calea Plevnei nr. 141B, Sector 6, cod poștal: 060011

DOMNULE PRESEDINTE,

Subsemnatul **MOLDOVEANU MIHAI**, în temeiul dispozițiilor art. 44 și urm. din Legea nr. 317/2004, cu aplicarea disp. art. 98 și urm. din Legea nr. 303/2004, solicit exercitarea, de îndată, a acțiunii disciplinare împotriva doamnelor judecătore:

- **LIVIA DOINA STANCIU**, **presedintele Inaltei Curti de Casatie si Justitie si presedinta Completului de 5 Judecatori in materie penala;**
- **FLORENTINA DRAGOMIR**, **membru al Completului de 5 Judecatori in materie penala;**
- **ANA MARIA DASCALU**, **membru al Completului de 5 Judecatori in materie penala;**
- **SOFICA DUMITRASCU**, **membru al Completului de 5 Judecatori in materie penala;**
- **IOANA ALINA ILIE**, **membru al Completului de 5 Judecatori in materie penala**

pentru savarsirea abaterilor disciplinare prev. de art. 99 lit. l), lit. s) si lit. t) din Legea nr. 303/2004 cu ocazia judecarii cauzei care a format obiectul dosarului nr. 6015/1/2012,

pentru urmatoarele CONSIDERENTE:

IN FAPT, prin Decizia penala nr. 230/06.11.2012 pronuntata de Completul de 5 Judecatori al Inaltei Curti de Casatie si Justitie in Dosarul nr. 6015/1/2012 mi s-a admis cererea de revizuire formulata in baza Hotararii C.E.D.O. pronuntata in data de 19.06.2012 in cauza subsemnatului impotriva Romaniei, a fost desfiintata Decizia nr. 4332/07.11.2000 pronuntata in Dosarul nr. 1056/2000 iar cauza a fost trimisa completului de 3 judecatori spre rejudecarea recursului Ministerului Public.

Prin aceeași hotărâre definitivă, Completul de 5 Judecatori al Inaltei Curti de Casatie si Justitie a dispus, cu încălcarea dispozițiilor legale, luarea față de subsemnatul a măsurii preventive a obligării de a nu părăsi țara, motivându-se lapidar ca *“in cauza exista probe si indicii temeinice care sa faca rezonabila presupunerea ca as fi savarsit faptele retinute in Rechizitoriu”* și, în plus, *s-a dat ordin Completului de 3 judecatori (ce urma sa rejudece recursul Parchetului) sa il admita, cu consecinta directa a condamnarii subsemnatului.*

In egala masura, in cadrul aceluiași dosar de revizuire, la termenul de judecata din data de 15.10.2012, *Presedintele Completului de judecata (d-na Livia Doina Stanciu), angajandu-se intr-un dialog ad-hoc, neprofesional si neprocedural cu auditoriul din sala, a tinut sa*

sublinieze si sa explice celor prezenti ca magistratii Inaltei Curti de Casatie si Justitie (care au dispus condamnarea mea, in anul 2000, fara sa ma audieze) nu au procedat gresit intrucat, la acel moment, nu erau prevazute in dispozitiile Codului de procedura penala norme care sa stabileasca obligativitatea ascultarii inculpatului in fata instantei de recurs si ca dispozitiile legale in acest sens – art. 385 indc. 14 alin. 1 indc. 1 din Codul de procedura penala – au fost introduse prin art. 1 pct. 190 din Legea nr. 356/2006.

Situatia de fapt mai sus reprezentata este de natura a intruni elementele constitutive ale abaterilor prev. de art. 99 lit. l), lit. s) si lit. t) din Legea nr. 303/200, fiind vorba de:

- *o imixtiune grava in activitatea altor judecatori*
- *motivarea in mod vadit contrara rationamentului juridic, de natura sa afecteze prestigiul justitiei*
- *si exercitarea functiei cu rea – credinta,*

intrucat:

- *prin Decizia definitiva data in cadrul revizuirii cei cinci magistrati au impus Completului de 3 judecatori (ce urmeaza sa rejudece recursul Parchetului) o solutie de admitere a recursului si casare a decizie de achitare si de condamnare a subsemnatului;*
- *mi-a fost incalcata prezumtia de nevinovatie de care ar trebui sa beneficiaz;*
- *a fost incalcata independenta magistratilor care urmeaza sa se pronunte asupra recursului Parchetului;*
- *a fost negata forta obligatorie, autoritatea si efectele obligatorii ale Hotararii CEDO pronuntate in cauza subsemnatului. Astfel, Presedintele Inaltei Curti de Casatie si Justitie, d-na Livia Stanciu s-a “solidarizat” in mod nelegal cu magistratii care au pronuntat in anul 2000 decizia prin care am fost condamnat, incercand sa convinga auditoriul din sala de judecata cu privire la faptul ca acestia nu au gresit atunci cand acestia m-au condamnat direct in recurs, fara sa ma audieze, intrucat la acea vreme nu ar fi existat in codul de procedura penala norme obligatorii in acest sens;*
- *nu a fost pusa in executare decat partial Hotararea C.E.D.O pronuntata in data de 19 iunie 2012 in cauza subsemnatului impotriva Romaniei;*
- *a fost dispusa o masura preventiva in ciuda faptului ca nu exista un text de lege expres care sa-i confere Completului de 5 judecatori competenta in acest sens, ingradindu-mi-se in mod ilegal, abuziv si nejustificat libertatea;*
- *masura preventiva a obligarii de a nu parasi tara a fost dispusa fara ca eu sa fiu audiat si fara sa fie administrate probe de natura a modifica situatia de fapt retinuta in ultima hotarare ramasa valabila (cea de ACHITARE);*
- *masura preventiva a fost luata nu prin raportare la situatia mea concreta, ci a coinculpatei Spinu (fosta Rotariu) Gabriela – condamnata de ICCJ in urma parcurgerii unei proceduri similare, dar in care nu s-a respectat Decizia CEDO data in cazul ei (de audiere a tuturor inculpatului si de administrare in mod direct de probe);*
- *au fost interpretate in mod gresit si cu rea credinta normele legale in materia revizuirii speciale.*

Reamintesc faptul ca subsemnatul am fost **condamnat de Tribunalul Bihor la 25 de ani inchisoare** sub aspectul pretinsei comiteri a unor fapte concurente de omor si talharie.

Curtea de Apel Oradea, in urma efectuării cercetării judecatorești și administrării probatoriului, a stabilit ca sunt NEVINOVAT cu privire la faptele ce-mi fusesera imputate și **a dispus ACHITAREA mea și punerea în libertate** (subsemnatul fusesem arestat preventiv în perioada 12 ianuarie 1996 – 08 mai 1999).

Ministerul Public a declarat recurs împotriva soluției de achitare, calea de atac fiind soluționată de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Această instanță, în **completul de trei judecatori format din Griga Ioan, Nineta Anghelina și I. Ionescu**, au decis (**fără a administra probe în mod direct, fără să mă audieze și fără să îmi asigure apărător din oficiu**) **casarea deciziei de achitare și menținerea condamnării de 25 de ani închisoare pronunțată de către Tribunalul Bihor.**

În perioada 27 ianuarie 2001 – 06 noiembrie 2012, subsemnatul m-am aflat în executarea pedepsei.

Prin Hotărârea CEDO pronunțată în cauza subsemnatului împotriva României în data de 19.06.2012, s-a constatat:

- *incalcarea de către statul român a dreptului subsemnatului la un proces echitabil, garantat de art. 6 paragraful 1 (în ceea ce privește condamnarea mea de către Curtea Supremă de Justiție direct în recurs fără a fi fost audiat și fără a fi fost administrate în mod direct probe)*
- *și paragraful 3 lit. c) din Convenție (în ceea ce privește faptul că nu am avut apărător cu prilejul soluționării recursului de către Înalta Curte de Casație și Justiție, în Dosarul nr. 1056/2000).*

În cazul de față, atribuțiile **Completului de 5 Judecatori investit cu cererea subsemnatului de revizuire erau acelea de a lua toate măsurile legale în vederea restabilirii echității procesuale și de a asigura punerea în executare a Hotărârii CEDO din data de 19 iunie 2012.**

Aceste măsuri trebuiau să vizeze în mod exclusiv repunerea totală a subsemnatului în situația anterioară încălcării drepturilor garantate de către Convenție, fără a mi se crea o situație mai grea sau o altă situație inechitabilă suplimentară (“restitutio in integrum”).

Obligativitatea executării hotărârii CEDO decurge din disp. art. 46 pct.1 din Convenție, în conformitate cu care “Înaltele părți Contractante se angajează să se conformeze hotărârilor definitive ale Curții în litigiile în care ele sunt părți” și din angajamentul Statului care nu și-a îndeplinit obligația primară de a garanta drepturile recunoscute de Convenție, în termenii prevăzuți de articolul 1.

Mai exact, Statul – prin organele competente - are obligația de a înceta exercitarea faptului ilicit, de a REPARA CONSECINTELE TRECUTE ALE FAPTULUI ILLICIT, precum și de a evita încălcările similare ce ar putea interveni ulterior (de a nu repeta faptul ilicit).

Executarea completa a unei hotarari pronuntate de CEDO implica de cele mai multe ori implementarea unei palete complexe de obligatii ce incumba statelor, care decurg fie explicit, fie implicit (pe cale de interpretare, prin decodificarea textului hotararii) din deciziile de condamnare pronuntate de Curtea Europeana si care se pot clasifica in:

- **masuri cu caracter individual**, care vizeza inlaturarea rapida a efectelor cu privire la persoana reclamantului, generate de violarea de catre stat a Conventiei;
- **masuri cu caracter general**, care urmaresc obiective de ordin mai larg, subsumate inlaturarii riscurilor unor violari similare de ordin structural.

Executarea unei hotarari implica pentru statul vizat si institutiile sale competente **capacitati de evaluarea corecta, vointa politica, seriozitate fata de angajamentele asumate prin Conventia europeana a drepturilor omului si, implicit, o actiune rapida si eficace de inlaturare a violarilor Conventiei. Or, acestea nu pot pleca decat de la premisa RECUNOASTERII CU BUNA CREDINTA A "UTILITATII CONDAMNARII" SUFERITE, a faptului ca aceasta nu face decat sa consacre existenta reala a unei deficiente de sistem, care oricum, din interes social, trebuie remediata.**

In cazul de fata, **masurile cu caracter individual ce trebuiau luate de catre stat (prin organul judiciar competent, si anume Completul de 5 judecatori) trebuiau sa vizeze repunerea totala a subsemnatului in situatia anterioara incalcarii drepturilor garantate de catre Conventie, fara a mi se crea o situatie mai grea sau o alta situatie inechitabila suplimentara ("RESTITUTIO IN INTEGRUM").**

Or, in cadrul punerii in executare a acestor masuri cu caracter individual, **algoritmul juridic ar fi trebuit sa fie extrem de simplu:**

- ipoteza era continuta in Hotararea CEDO si se referea la faptul ca Statul Roman incalcase dreptul subsemnatului la un proces echitabil intrucat, desi fusesem achitat si pus in libertate de catre Curtea de Apel Oradea, am fost condamnat direct in recurs de Curtea Suprema de Justitie la 25 de ani de inchisoare fara a fi audiat, fara a fi administrate in mod nemijlocit probe si fara a avea avocat.

- concluzia ar fi impus instantei de revizuire o conduita ferma, univoca si echidistanta, si anume de a lua toate masurile legale pentru a ma pune in exact situatia anterioara pronuntarii acelei hotarari de catre C.S.J. .

Concret, Completul de 5 Judecatori nu trebuia decat sa desfiinteze Decizia Curtii Supreme de Justitie nr. 4334/07.11.2000, sa ma puna in libertate si sa trimita dosarul Completului de 3 judecatori in vederea rejudecarii recursului Ministerului Public!

Subliniez inca o data faptul ca Decizia Curtii de Apel Oradea, prin care am fost ACHITAT (atat in ceea ce priveste presupusul omor comis asupra lui Nagy Adalbert, cat si in ceea ce priveste pretinsa instigare la tentativa de talharie comisa asupra lui

Vajna Tibor) si am fost pus in libertate, reprezenta ULTIMUL ACT PROCESUAL RAMAS VALABIL, de natura a-mi intari prezumtia de nevinovatie si, implicit, de a inlatura in mod concret “existenta unor indicii si dubii” ca as fi “savarsit faptele prevazute in Rechizitoriu”, asa cum in mod tendentios sugereaza Completul de 5 judecatori in motivare.

Completul de 5 Judecatori, inasa, nu si-a indeplinit menirea de a pune in executare aceasta Hotarare CEDO si nu a restabilit in totalitate situatia anterioara incalcarii drepturilor mele garantate de Conventie, ci, dimpotriva, a comis un grav exces de putere si a adoptat o atitudine abuziva, instigand implicit la o noua incalcare a drepturilor mele procesuale (cu consecinta directa a mentinerii hotararii de condamnare).

De vreme ce unica hotarare judecatoreasca ramasa valabila in urma aditerii revizuirii ramasese hotararea Curtii de Apel Oradea, este evident ca dispunerea unei masuri preventive fata de un inculpat ACHITAT nu reprezinta o “executare cu buna credinta a Hotararii C.E.D.O.” asa cum prevad normele europene, ci una pur formala.

Mai mult decat atat, dispozitiile art. 408 indc. 1 C.p.p. mentioneaza in mod expres ca SCOPUL UNIC AL REVIZUIRII SPECIALE este acela de “A REMEDIA CONSECINTELE GRAVE ALE INCALCARI DREPTURILOR PREVAZUTE DE CONVENTIE SI CONSTATATE DE CATRE CURTE CE CONTINUA SA SE PRODUCA”.

“A remedia incalcare a produs a unui drept sub nici o forma NU poate fi realizata prin restrangerea abuziva a altui drept, asa cum a procedat Completul de 5 judecatori.

In egala masura, va rog sa observati faptul ca Inalta Curte de Casatie si Justitie, in speta Completul de 5 Judecatori, nu avea competenta materiala pentru a dispune in acest caz asupra luarii unei masuri preventive.

Reamintesc faptul ca sediul materiei cu privire la aceasta cale extraordinara de atac este reprezentat de dispozitiile art. 408 indc. 1 C.p.p. care, in alin. 1, mentioneaza ca hotararile definitive pronuntate in cauzele in care Curtea Europeana a Drepturilor Omului a constatat o incalcare a drepturilor prevazute de Conventia europeana pentru apararea drepturilor omului si a libertatilor fundamentale pot fi supuse revizuirii daca consecintele grave ale acestei incalcari continua sa se produca si nu pot fi remediate decat prin revizuirea hotararii pronuntate.

Dispozitia anterior citata a fost introdusa in legislatia procesual penala prin Legea 576/2004 si a fost modificata prin Legea 356/2006.

Legiuitorul roman s-a raliat astfel Recomandarii Comitetului de Ministrii (2000) 2 adoptata la cea de-a 694 reuniune din 19 ianuarie 2000, in sensul ca statele parti ale Conventiei au fost invitate sa se asigure ca exista la nivel intern posibilitati adecvate pentru a

realiza punerea in conformitate a situatiei reclamantului in plan intern cu decizia instantei europene, **si anume posibilitati corespunzatoare pentru reexaminarea unei cauze, inclusiv pentru redeschiderea unei proceduri in cazul in care Curtea europeana a constatat o violarea a Conventiei.**

Precizez, inca de la inceput, faptul ca normele juridice aplicabile revizuirii speciale se completeaza cu normele juridice specifice solutionarii recursului, nu cu normele juridice aplicabile revizuirii de drept comun (asa cum in mod gresit se retine in Decizia nr. 230/06.11.2012).

Acest aspect este de natura a pune in evidenta, asa cum voi arata in continuare, lipsa de competenta materiala a instantei de revizuire speciala de a dispune cu privire la masurile preventive.

Astfel, Completului de 5 Judecatori sustine in mod eronat **in Decizia amintita faptul ca in cauza ar fi incidente dispozitiile art. 404 alin. 2 (“Instanta poate, de asemenea, lua oricare dintre masurile preventive daca sunt intrunite conditiile legale”)**, cu motivarea ca **“revizuirea de drept comun, revizuirea in cazul hotararilor CEDO si revizuirea in cazul deciziilor Curtii Constitutionale sunt cuprinse in aceesi sectiune, astfel incat in lipsa unor dispozitii exprese, revizuirea prevazuta de art. 404 indc. 1 din Cpp se completeaza cu dispozitiile revizuirii de drept comun” (??).**

Aceste sustineri sunt vadit gresite intrucat **“dispozitiile exprese”**, despre care face vorbire Instanta, **NU lipsesc, ci, dimpotriva, EXISTA SI SUNT EXTREM DE CLARE!**

Este vorba de art. art. 408 indc. 1 alin. 11 lit. b) C.p.p. in care se mentioneaza urmatoarele: **“cand instanta constata ca cererea este fondata desfiinteaza hotararea si cand este necesara administrarea de probe, dispune rejudecarea de catre instanta in fata careia s-a produs incalcarea dreptului, aplicandu-se dispozitiile din capitolul III, sectiunea II”.**

In esenta, Completului de 5 judecatori i-au fost acordate de catre legiuitor prerogative limitate, specifice unei instante “speciale” de recurs, chemata doar pentru a armoniza prevederile Hotararii CEDO de condamnarea a statului roman cu situatia speciala a revizuiului, unicul scop fiind acela de A REMEDIA CONSECIINTELE NEGATIVE ALE INCALCARILOR DREPTURILOR acestuia.

Intrucat procedura revizuirii speciale se completeaza cu procedura recursului (normele juridice din 408 indc. 1 alin. 11 lit. b) C.p.p fac trimitere la capitolul III, Sectiunea II) Completul de 5 judecatori este obligat, conform art. 385 indc. 17, SA DESFIINTEZE HOTARAREA ATACATA DOAR IN LIMITELE PREVAZUTE DE ART. 385 indc. 6 C.p.p., adica numai cu privire la persoana care a declarat revizuirea si la persoana la care se refera declaratia de revizuire, CU RESPECTAREA DREPTULUI FUNDAMENTAL INSTITUIT DE ART. 385 INC. 9 CPP, AL NEAGRAVARII SITUATIEI IN PROPRIA CALE DE ATAC (“non reformatio in pejus”).

Or, desi mi s-a admis calea de atac si, teoretic, trebuia sa fiu pus in situatia anterioara, practic, MIE MI S-A AGRAVAT SITUATIA intrucat dupa pronuntarea Hotararii de achitare de catre Curtea de Apel Oradea subsemnatul am fost pus in libertate si nu s-a luat nici o masura preventiva fata de mine.

Desi trebuiau remediate in totalitate incalcarile drepturilor mele stabilite de C.E.D.O, mie mi-au fost incalcate, din nou, aceste drepturi

In egala masura, trebuie precizat ca art. 385 indc. 17 C.p.p (referitor la desfiintarea hotararii si continutul deciziei) face trimitere la art. 382 alin 2. si 3 C.p.p (din materia apelului) despre care se mentioneaza ca se aplica corespunzator.

Or, 382 alin. 2 specifica faptul ca hotararea poate fi desfiintata chiar si numai cu privire la anumite persoane (lucru care de altfel, s-a si intamplat, decizia din recursul din 2000 fiind desfiintata doar in ceea ce ma priveste pe mine) iar in alin. 3 se mentioneaza ca atunci cand instanta de apel a dispus arestarea inculpatului, instanta de recurs poate mentine aceasta masura in cazul in care desfiinteaza hotararea.

Aceasta este singura exceptie permisa de legiuitor!

Este inaplicabila in cazul meu din doua motive:

1). pentru ca Instanta apel, nu a dispus arestarea mea, ci, dimpotriva, m-a achitat si m-a pus in libertate (or, in cazul unei achitari, nu prea mai exista temeiuri de fapt sau de drept pentru a justifica o masura preventiva)

2). art. 408 indc. 1 alin. 11 lit. b) C.p.p cu referire la art. 385 indc. 17 raportat la art. 382 alin. 3 nu permite luarea oricarei alte masuri preventive doar pentru ca in mod arbitrar instanta de revizuire se raporteaza la Rechizitoriu si nu la hotararea de achitare ulterioara (care "contrazice" "putin" continutul Rechizitoriului in partile sale esentiale referitoare la crima si tentativa de talharie) .

In egala masura, art. 382 alin. 2 vorbeste de "mentinerea" masurii arestarii preventive dispuse de instanta ierarhic inferioara, nicidecum de "luarea" unei masuri preventive de catre instanta de casare.

Pe cale de consecinta, in ciuda faptului ca art. 408 indc. 1 a fost inserat tot in Sectiunea a II-a a capitolul IV, dupa revizuirea de drept comun prevazuta la art. 399-408 C.pp., este evident ca cele doua cai extraordinare de atac au structura si particularitati distincte, iar normele ce le guverneaza nu pot fi "combinate" (asa cum sustine Completul de 5 judecatori, pentru a justifica ingradirea abuziva a libertatii mele), intrucat DISPOZITIILE LEGALE IN MATERIA LIBERTATII PERSOANEI SUNT DE STRICTA INTERPRETARE (nefiind susceptibile a fi aplicate prin "analogie", "extindere" sau "completare", in lipsa unei prevederi exprese).

In acest sens, va rog sa observati ca in corpul art. 408 indc. 1 alin. 5 C.p.p. este reiterata textual doar mentiunea de la alin. 1 al art 404 Cpp, referitoare la posibilitatea suspendarii hotararii atacate, fara a fi inserata mentiunea de la alin. 2 al aceluasi articol, cu privire la posibilitatea luarii masurilor preventive. Legiuitorul nu a fost in acest caz "uituc", ci cat se

poate de coerent. Daca ar fi vrut sa permita Instantei de revizuire speciala sa dispuna cu privire la masurile preventive, ar fi precizat expres acest lucru.

De altfel, este logica si perfect justificata ratiunea pentru care legiuitorul a introdus doar in competenta instantei de revizuire de drept comun posibilitatea de a dispune asupra masurilor preventive. De vreme ce aceasta Instanta, dupa admiterea in principiu, rejudeca cauza pe fond, administrand, reinterpreteaza probe si actionand ca o instanta de prim grad, este evident ca poate lua si masuri preventive, de natura a asigura buna desfasurare a procesului penal.

Este inexplicabil de ce legiuitorul s-ar fi oboisit sa creeze o institutie juridica distincta si un articol de lege separat, cand putea foarte bine sa mai adauge inca un caz particular enumerarii limitative de la art. 394 Cpp.

In masura in care aceasta cale de atac speciala, ce deroga de la cea generala, este amplu reglementata, iar normele de trimitere fac referire expresa la procedura recursului, este evident ca se completeaza cu procedura acestuia, nicidecum cu procedura revizurii.

De altfel, nici legiuitorul nu pastreaza in corpul textului de la art. 408 indc. 1 nici o norma de juridica specifica revizurii de drept comun, institutia nou creata avand o situatie particulara si o menire distincta.

Este adevarat ca in ambele situatii este posibila suspendarea hotararii supuse revizurii (dupa admiterea in principiu, in cazul revizurii de drept comun, si imediat dupa momentul depunerii cererii, la revizuirea speciala) insa aceasta nu aceasta prevedere este de esenta cailor de atac si nici nu are legatura cu aptitudinea ei functionala, fiind de altfel si unicul element comun.

Rationamentul Completului de 5 judecatori este abuziv, neconstitutional, incalca prevederile Conventiei si creeaza un precedent periculos, cu consecinte iremediabile nu doar asupra libertatii persoanelor, dar si asupra echitatii procesului in ansamblul sau. De asemenea, se aduc grave prejudicii Statului Roman, intrucat acesta va suporta consecintele inerente nerespectarii Hotarii pronuntate de catre Instanta europeana.

A considera ca o masura preventiva poate fi luata in absenta unui text de lege expres, doar pe cale de simpla interpretare extensiva, incalca cele mai elementare garantii procesuale.

Mai mult decat atat, in baza aceluiasi rationament eronat, s-ar putea sustine si faptul ca era posibila inclusiv luarea masurii arestarii preventive (de vreme ce art. 404 alin. 2 permite luarea oricarei masuri preventive). Or, avem serioase dubii ca admiterea revizurii si arestarea preventiva a revizuientului ar fi insemnat "restabilirea echitatii" din perspectiva executarii Hotararii CEDO.

Din moment ce Curtea Europeana nu a analizat fondul cauzei, nevinovatia sau vinovatia mea, pronuntandu-se doar asupra incalcarilor drepturilor fundamentale, nici Completul de 5 judecatori nu era indriduit sa o faca.

Completul de 5 judecatori, in aceasta situatie de la art. 408 indc. 1 alin. 11 lit. b):

- nu retine cauza spre rejudecare si nu o examineaza pe fond, ci creeaza premisele pentru ca dosarul sa fie solutionat pe fond de catre instanta competenta in fata careia s-au produs

incalcarile drepturilor prevazute de Conventie, **in speta completul de 3 judecatori ce trebuie sa rejudece recursul parchetului;**

- nu are dreptul sa administreze probe;

- nu are dreptul sa dispuna masuri ce tin de fondul cauzei .

Or, masurile preventive nu pot fi luate decat intr-un cadru procesual care sa permita analizarea fondului cauzei.

Abaterile disciplinare savarsite de catre cei cinci magistrati constau si in **omisiunea audierii subsemnatului** in conformitate cu dispozitiile legale, dar si prin **emiterea cu rea credinta a unor judecati de valoare cu privire existenta *probelor si indiciilor temeinice*.**

In conformitate cu dispozitiile art. 145 indc. 1 coroborat cu. art. 145 alin. 1 raportate la art. 143 C.p.p, *masura obligarii de a nu parasi tara poate fi luata fata de invinuit sau inculpat, numai dupa ascultarea acestuia in prezenta aparatorului, daca sunt probe sau indicii temeinice ca a savarsit o fapta prevazuta de legea penala.*

Ascultarea impusa imperativ de textul art. 143 C.p.p trebuie sa aiba loc in conditiile art. 6 alin. 3 si art. 70 alin. 2.

Asa cum rezulta din practica Deciziei pronuntate de Completul de 5 Judecatori in data de 06.11.2012, subsemnatul desi eram prezent in fata Instantei de judecata, nu am fost audiat.

Mai mult decat atat, in ciuda incercarilor mele repetate de a lua cuvantul, instanta mi-a cenzurat acest demers, acordandu-mi dreptul doar la ultimul cuvant, si doar cu privire la cererea de revizuire, cu motivarea ca nu este necesar sa-mi expun punctul de vedere personal de vreme ce am aparator.

Fara a insista asupra asupra cinismului situatiei create (*in sensul in care am castigat la CEDO inclusiv pentru ca am fost condamnat la 25 de ani de inchisoare fara ca Instanta sa ma audieze macar*), **nu pot decat sa subliniez ca masura preventiva dipusa impotriva mea este abuziva (abuz ce decurge din aceasta neaudiere a mea in cadrul sedintei de judecata din data de 06.11.2012 si din incalcare implicita a dreptului meu la un proces echitabil).**

Concret, Instanta a retinut in Decizia amintita ca “*in cauza exista probe si indicii temeinice care sa faca verosimila si rezonabila presupunerea ca inculpatul Moldoveanu Mihai a savarsit faptele retinute prin Rechizitoriu*”, repetand de nenumarate ori, aproape obsesiv, ca “*exista probe si incidicii temeinice privind comiterea de catre inculpat a infractiunilor pentru care este trimis in judecata*”.

Hotararea Completului de 5 Judecatori este contradictorie **intrucat, pe de o parte, se admite revizuirea si se stabileste ca ultimul act procesual ramas valabil in cauza este Decizia de Achitare a Curtii de Apel Oradea si, pe de alta parte, se ignora continutul acestei decizii de natura a-mi proteja si mai mult prezumtia de nevinovatie si se face referire la continutul actului de inculpare, respectiv Rechizitoriul (act cu care, de altfel, Completul nu fusese sesizat).**

Dispozițiile art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului garantează în materie penală fiecărei persoane acuzate dreptul de a se apăra și de a beneficia de toate înlesnirile necesare pregătirii apărării. Dreptul la un proces echitabil al unei persoane acuzate de fapte penale vizează, în primul rând, dreptul de a fi audiat în vederea expunerii propriului punct de vedere asupra faptelor imputate.

În ciuda faptului că Instanța a făcut trimitere generică la “probe și indicii temeinice”, nu a indicat care ar fi acelea și nici nu mi-a oferit posibilitatea de a le combate.

Or, audierea prevăzută imperativ de textul art. 143 C.p.p trebuie să vizeze atât faptele imputate cât și necesitatea luării măsurii privita din perspectiva dispozițiilor art. 136 Cpp.

De altfel, luarea unei măsuri preventive față de o persoană ACHITATA nici nu este posibilă în legislația română actuală, de vreme ce dispozițiile art. 140 alin. 1 lit. b) teza finală C.p.p prevăd cu titlu imperativ faptul că “măsurile preventive încetează de drept în caz de achitare”.

În egală măsură, chiar și dispozițiile art. 404 alin. 2 Cpp - la care Completul de 5 judecatori face referire în mod eronat pentru a justifica măsura - precizează în mod expres că măsurile preventive pot fi luate “dacă sunt întrunite condițiile legale”. În cauza de față nu erau evident întrunite aceste condiții legale pentru ca eram achitat!

Pe cale de consecință, măsura nu este doar profund nelegală, ci și arbitrară, întrucât nici măcar nu au fost administrate probe de natură a modifica sau schimba în vreun fel situația reținută în decizia Curții de Apel (singura instanță din acest dosar care a realizat cercetare judecătorească, așa cum se reține de altfel și în paragraful 65 din cuprinsul Hot. CEDO)

Învoc în sprijinul susținerilor mele inclusiv practica Înaltei Curți de Casație și Justiție în materie, în speta Decizia nr. 1656 din 22 aprilie 2011 pronunțată de Secția penală, în cuprinsul căreia se precizează că “În raport cu soluția de achitare dispusă de prima instanță pentru infracțiunile pentru care inculpatul a fost trimis în judecată, soluție pronunțată în temeiul art. 11 pct. 2 lit. a) raportat la art. 10 alin. (1) lit. a) și art. 10 alin. (1) lit. c) C. proc. pen., instanța de apel nu poate reține existența indicilor temeinice, în accepțiunea art. 68¹ C. proc. pen., care să justifice luarea măsurii obligării de a nu părăsi localitatea, dacă nu a administrat nicio probă care să schimbe situația de fapt reținută de prima instanță”

Măsura dispusă de Completul de 5 judecatori este contrară atât dispozițiilor art. 145 indc. 1 raportat la art. 143 C. proc. pen., cât și prevederilor art. 2 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Potrivit paragrafului 2 al acestui din urmă text de lege, „orice persoană este liberă să părăsească orice țară, inclusiv pe a sa.”

Mai mult decat atat, luand in considerare ca masurile preventive se pot lua doar in cursul procesului penal, prin aceasta intelegandu-se perioada cuprinsa intre inceputului urmaririi penale si pronuntarea hotararii definitive de condamanre, insasi punerea in discutie a luarii unei masuri preventive fata de o persoana condamnata definitiv pentru aceleasi fapte este absurda.

Masura este profund inechitabila si injusta, de natura a crea premisele altor abuzuri intrucat asa-zisa “temeicie” a acestor indicii nu este analizata in raport cu situatia mea particulara, ci in raport cu faptul ca coinculpata Spinu (fosta) Rotariu Gabriela, **urmare parcurgerii unei proceduri similare**, a fost condamnata definitiv de catre instanta de rejudecare **(subliniez ca acea condamnare s-a realizat fara a se administra probe, asa cum impunea Decizia CEDO, si a fost emisa cu o opinie separata chiar in acest sens).**

Or, in acea procedura subsemnatul nu am avut nici o calitate, nu am putut sa ma apar sau sa propun probe, iar invocarea acelu precedent judiciar, in contextul in care rejudecarea recursului meu nici macar nu a inceput, este de natura tranforma in ridicol notiunea de proces echitabil in ceea ce ma priveste, solutia acestui dosar parand a fi fost deja impusa ierarhic de insusi Presedintele I.C.C.J., (presedinte in sedinta din 06.11.2012 al Completului de 5 Judecatori).

Prin maniera in care a fost dispusa masura se pune in evidenta, in egala masura, faptul ca aceasta **nici macar nu a fost conceputa ca o masura preventiva ci ca o masura de natura a anticipa o iminenta condamnare de catre Completul de 3 judecatori.**

In conditiile in care Instanta europeana a sanctionat deja Romania pentru ca magistratii care m-au condamnat in anul 2000 au gresit intrucat nu m-au audiat, hotararea fiind definitiva, iar actualul Presedinte al Instantei Supreme isi exprima opinia ferma ca acei judecatori si-au indeplinit in mod corect atributiile, apreciez ca si interesele publice sunt prejudiciate in mod grav, fiind negata, practic, autoritatea de lucru judecat a Hotararii CEDO si bagatelizate obligatiile Statului roman ce decurg din aceasta.

Pentru aceste motive, va rog sa luati de urgenta toate masurile legale ce se impun.

Probatoriu: inscrisuri, audierea subsemnatului si a magistratilor indicati in prezenta plangere, inregistrările audio ale sedintei de judecata din data de 15.10.2012.

MOLDOVEANU MIHAI